

ПАЛІТАЛОГІЯ ПАЛІТАЛОГІІ

© ПАЛІТЫЧНАЯ СФЕРА
(ISSN 1819-3625) №3 (2004) стр.4

Аналіз сэнсаў дае сапраўднае разуменне падвойнага значэння і гучання назвы *палітычная* навука. *Навука пра палітыку* (мадэль, тэорыя ды схема) і навука для палітыкі, *навука-палітыка* як працяг палітычных інтэнцыяў ды праектаў.

Палітычнай навуцы ўласціва значная чулівасць да «ідэалогіі» — ці то «дзяржаўнай ідэалогіі», ці то «тэорыі / ідэалогіі дэмакратыі» — а таксама да розных дыскурсаў, якія звычайна не лічацца навуковымі, кшталту «геапалітыкі». Усе гэтыя «ідэалогіі» і калянавуковыя канцэпцыі вельмі добра кладуцца ў дысцыплінарасць паліталогіі менавіта таму, што яна навука *палітычная*.

Але хацелася б зазначыць іншае: з выхаду мінулага нумара «Палітычнае сферы» вельмі многае змянілася. Пры звужэнні сферы публічнае палітыкі сфера *палітычнага* значна пашырылася, прынамсі ў сферы навукі.

Хваля «дзяржаўнай ідэалогіі» парушыла аўтаномію акадэмічнага поля, зараз нават тэза мінулага нумара пра ізаляванасць палітычнае навукі, з яе веберамі ды алмандамі, ад палітыкі выглядае трохкі анахранічна. *Ідэалогія* кінула *навуку* ў палітычную рэальнасць, якую раней лічылі за лепшае не заўважаць, — а веду пра палітычныя інстытуты Беларусі зрабіла абавязковаю.

За апошнія паўтара-два гады не толькі паліталогія, але і сацыялогія (перш за ўсё эмпірычная), філасофія і часткова іншыя гуманітарныя навукі зазналі экспансію *палітычнага*, больш за тое, *беларускага палітычнага*. Свой унёсак у гэта зрабілі і ліквідацыя ЕГУ, і ўзмацненне ВАКа. Палітыку *веды, свядомасці* ды навуковасці больш немагчыма ігнараваць, пры ўсім жаданні.

Беларусь стала неад’емным аб’ектам палітычнае рэфлексіі, палітычная рэфлексія стала часткаю рэфлексіі ўвогуле.

І не істотна, ці разгортваецца рэфлексія / аналіз як бунт, ці як падаўленне бунту. Галоўнае: мы маем іншую сітуацыю — не тую, што на працягу 90-х і нават на пачатку XXI ст.

А значыць, *мы ўжо дакладна тут*.

*Андрэй Казакевіч,
галоўны рэдактар*